

Zendingsberichten voor kinderen

Eerste kwartaal 2024

Zuid-Aziatische Divisie

AdventistMission.org

Een kerstwonder

India, 6 januari

Anurag

Anurag van vier jaar kon niet lopen, niet staan en zelfs niet zitten. Mama wist niet wat er toch mis was met haar kleine jongen. Hij was gezond geboren in Kolkata, een plaats in India. Maar later werd hij zwakker. Mama ging met hem naar de dokter voor hulp. De dokter gaf haar een verkeerd advies, maar dat had mama toen niet door. Ze wist alleen dat ze hulp nodig had. Ze bracht Anurag naar het ziekenhuis om behandeld te worden, maar het hielp allemaal niets.

Mama wist niet meer wat ze moest doen. Hoe kon ze haar zoon helpen? Met kerst waren mama en Anurag thuis, vlakbij de rivier de Ganges. Mama hoorde prachtige muziek. Ze vroeg zich af waar dat vandaan kwam en keek door het raam naar buiten. Ze zag mensen op het gras zitten bij de rivier die liederen zongen. Mama vond de muziek prachtig. Zoiets had ze nog nooit gehoord. De mensen op het gras zongen over Jezus. 'Het moeten christenen zijn,' dacht mama. Zelf was ze geen christen, maar ze vroeg zich wel af of de christenen haar zoon konden helpen. Ze ging naar buiten en liep naar de groep mensen toe met haar zoon in haar armen. 'Willen jullie alsjeblieft voor mijn zoon bidden?' vroeg moeder. 'Bid dat hij zal kunnen zitten, staan en lopen.'

De leider van de groep was iemand van Global Mission (wereldwijde zending) met de naam Sumanta. Mensen die voor Global Mission werken zijn mensen die het evangelie verspreiden in de wereld. Sumanta was een Indiër die het evangelie verkondigde onder zijn eigen volk. Hij had mensen bij elkaar verzameld bij de rivier voor een picknick en om te vieren dat Jezus naar de wereld was gekomen. Dat is wat mensen vieren met Kerst. Het raakte hem dat de moeder van Anurag vroeg om gebed voor haar zoon. 'Ik ben niets, maar God is alles,' zei hij. 'Als je Christus kent, zal je geloof toenemen en dan zal je geloof je zoon redden.'

Mama bedacht dat ze geloof moest hebben in de God die Jezus heet. Ze had in haar leven al heel veel goden aanbeden, maar Jezus nog nooit. 'Als Jezus mijn zoon kan genezen, zal ik in Hem geloven,' zei ze. Op die kerstdag bij de rivier bad Sumanta voor de kleine jongen. Hij nodigde zijn moeder ook uit voor een online Bijbelgroep die iedere dag samenkwam en ze besloot dat ze wilde deelnemen.

Er ging een maand voorbij, en nog een maand en een derde. Mama bleef trouw de Bijbel bestuderen met de groep, iedere avond om tien uur. Terwijl de kleine Anurag lag te slapen bad de groep voor hem en zijn gezondheid.

Na zes maanden had mama een belangrijke mededeling voor de groep. 'Anurag kan zelf gaan zitten,' zei ze blij. Ze had een lach op haar gezicht die straalde als de zon. God luisterde naar hun gebeden. Het geloof van mama werd groter toen ze zag dat Anurag kon zitten. Ze besloot dat ze Jezus niet alleen wilde aanbidden, maar dat zij Hem ook wilde dienen.

Op een mooie dag in april ging mama het water van de rivier de Ganges in om gedoopt te worden. Het was dezelfde rivier waar ze ooit die mooie muziek had gehoord over Jezus. Nu wilde ze nooit meer een andere God dienen.

Nu mama haar leven in dienst van Jezus had gesteld, werd Anurag steeds sterker. Inmiddels is hij zes jaar en hij kan zitten, staan en lopen zoals elke andere jongen van zes. Zijn moeder is heel blij en gaat iedere sabbat naar de kerk om samen met Sumanta en andere mensen Jezus te aanbidden. 'Dit is een van de grootste wonderen die God voor ons heeft gedaan,' zegt Sumanta.

Dank je voor jouw collectegeld. Help bij de verspreiding van Gods Woord in India en de rest van de wereld.

De gelukkigste jongen in India

India, 13 januari

Joshua

Een jongen van tien jaar wilde zo graag naar school dat hij er ziek van werd. Joshua woonde in India en was nog nooit naar school geweest. Hij had een goed verstand. Alles wat hij hoorde onthield hij. Zijn ouders probeerden hem een goede kindertijd te geven, maar ze hadden geen geld om hem naar school te laten gaan.

Joshua woonde in een stad waar allemaal jongens en meisjes woonden die in dezelfde situatie zaten als hij. Ze hadden allemaal arme ouders die geen schoolgeld konden betalen. Dus terwijl de ouders in fabrieken of op het land werkten, speelden de kinderen de hele dag maar een beetje. Joshua hield best van spelen, maar hij wilde nog veel liever leren. Na een tijdje kwam Joshua niet mee buiten om te spelen. Hij werd ziek terwijl hij verdrietig thuis zat en wenste dat hij naar school mocht. Zijn vader en moeder en zelfs de burens, maakten zich veel zorgen om hem.

Op een dag namen papa en mama Joshua mee naar de markt om eten te kopen. Toen ze over de markt liepen, kwamen ze langs de poort van de adventistische school. Joshua zag kinderen bij elkaar zitten voor de ochtendwijding. De jongens droegen een schooluniform met marineblauwe broeken en witte shirts. De meisjes droegen marineblauwe rokken en witte blouses. Ze hielden schoolboeken in hun handen en zongen over Jezus. Joshua bleef bij de poort staan om te luisteren. Hij wilde er zo graag bij zijn, het schooluniform en de boeken dragen en het meest van alles wilde hij de liederen meezingen. Papa en mama zagen zijn verlangen en ze gingen naar binnen om navraag te doen over de school.

Een leerkracht vertelde hen dat het een christelijke school was en dat er ook een kerk op het terrein stond. Hij stelde hen voor aan de predikant. Papa en mama waren geen christenen en kenden Jezus niet. Maar ze wisten wel wat bidden was omdat ze ook tot hun eigen goden baden. Papa vroeg de predikant of hij bij zijn God wilde bidden voor Joshua. 'Vraag God of hij onze zoon kan helpen naar school te gaan,' zei hij. De predikant bad: 'Lieve Jezus, help Joshua bij het vinden van een goede opleiding. Amen.' Na het gebed vertelde de predikant vader, moeder en Joshua over de God tot wie hij net had gebeden. 'Jezus is de God die de hemel en de aarde gemaakt heeft,' zei hij. 'Jezus heeft jou, mij en Joshua geschapen.'

Vader vroeg of Joshua op deze school kon komen, ook al hadden ze geen geld. Hij vertelde dat de jongen er ziek van was dat hij niet naar school kon. De predikant beloofde dat hij met de directeur zou spreken. Joshua's ogen straalden hoop uit. Hij had goed geluisterd naar het gebed van de predikant en hij besloot dat hij zelf ook tot de God van de predikant zou bidden om hulp. 'Ik zal Jezus vragen of Hij mij helpt naar school te gaan,' zei hij. De predikant was onder de indruk. 'Gebeden die in geloof worden gebeden, worden door God verhoord,' zei hij. En dat deed God ook.

Joshua is nu dertien jaar en misschien wel de gelukkigste jongen in heel India. Hij draagt het blauwwitte uniform met trots en zingt hard en blij mee met de andere kinderen. De directeur vond iemand die zijn schoolgeld wilde betalen en Joshua doet goed zijn best. Hij droomt ervan predikant te worden als hij volwassen is. 'De predikant en de directeur waren zo vriendelijk voor ons,' zegt hij. 'Ze hebben ons bekendgemaakt met Jezus en ik ben heel dankbaar dat Jezus mijn gebeden verhoord heeft.'

Een deel van het collectegeld op de dertiende sabbat wordt gebruikt om een middelbare school te bouwen bij de school van Joshua, in Aurangabad, een stad in India. Heel erg bedankt dat jij daar ook aan mee wilt helpen met jouw collectegeld op de dertiende sabbat.

Een langverwacht kind

India, 20 januari

Daniel

Een man en een vrouw in India wilden niets liever dan een kind. Ze gingen naar allerlei dokters voor hulp, maar er werd geen kind geboren. 'We kunnen niet meer naar de dokter gaan,' zei de man. 'Hij zei dat hij ons niet kan helpen.' Maar hij had een idee. 'Laten we tot God bidden om een kind,' zei hij. Ze baden en baden, maar er werd nog steeds geen kind geboren. Een jaar ging voorbij, twee, drie ... twaalf en nog steeds geen kind. Vrienden maakten zich zorgen. Sommigen probeerden adviezen te geven over hoe ze een kind konden krijgen en anderen plaagden hen dat ze nog steeds geen kind hadden.

Maar de man en zijn vrouw bleven bidden. Iedere ochtend om drie uur knielden ze neer en vertelden God over hun kinderwens. Ze spraken met God alsof ze een zware last vertelden aan een vriend. 'Lieve God, we worden belachelijk gemaakt,' zei de man. 'Mensen lachen ons uit. We hebben een kind nodig.' 'Help ons alstublieft,' zei de vrouw.

De broer van de man kwam samen met zijn vrouw met een idee. 'Wij hebben al twee kinderen,' zei de broer. 'Wij willen best nog een derde kind krijgen en dat aan jullie geen,' zei de vrouw. Dit idee was een grote verrassing voor de man en de vrouw. Ze waren zo blij dat ze ervan moesten huilen. Ze dankten God dat Hij hun zo'n lieve broer en schoonzus had gegeven.

Negen maanden later werd de kleine Mozes geboren. De man en de vrouw grijsden van oor tot oor toen ze de baby voor de eerste keer zagen in het ziekenhuis. De vrouw was nog nooit zo blij geweest. Maar de blijdschap werd nog groter toen ze er dezelfde dag achter kwam dat ze zelf ook zwanger was. 'Eindelijk heeft God onze gebeden verhoord,' zei ze. 'God geeft ons niet één, maar twee kinderen.' De man was ook heel blij, zelfs zo blij dat hij er de hele nacht niet van kon slapen.

Negen maanden later werd de kleine Daniel geboren. Nu zijn de man en vrouw de ouders van twee kleine jongens. Mozes en Daniel hebben al veel geluk gebracht in het huis. Ze groeien samen op en gaan samen door periodes van ziekte en gezondheid. En het allerbelangrijkste: ze leren ook samen over de God die gebeden verhoort.

Een deel van het geld op de dertiende sabbat wordt gebruikt om een middelbare school te bouwen op het terrein van de adventkerk waar Mozes en Daniel naar de kleuterschool gaan, in Aurangabad, een stad in India. Dank je voor jouw extra collectegeld aan het einde van dit kwartaal.

Een liefhebbende Vader in de hemel

Nepal, 27 januari

Karna

Karna werd geboren in een afgelegen bergdorp in het oosten van Nepal. Hij kan zich zijn moeder niet goed meer herinneren. Hij weet nog dat ze vaak ziek was. Als ze zich erg slecht voelde, viel ze flauw en viel ze op de grond, waar ze dan heel stil bleef liggen. Dan leek het net alsof ze lag te slapen. Eerst werd Karna er een beetje bang van als hij zijn moeder zo op de grond zag liggen. Maar na een poosje stond ze weer op. De dokters snapten er niets van wat er mis was met mama. Ze kreeg allerlei medicijnen, maar niets hielp. En toen kwam de dag dat mama op de grond viel en niet meer opstond.

Karna had geen moeder meer en was heel verdrietig. Zijn vader was ook heel verdrietig, want hij had nu geen vrouw mee. Papa voelde zich zo verdrietig dat hij alcohol ging drinken, heel veel. Soms dronk hij zoveel alcohol dat hij ook op de grond viel en het net leek alsof hij lag te slapen. Net als bij mama vond Karna het in het begin eng als dit gebeurde, maar hij wende eraan dat papa na verloop van tijd weer opstond.

Gedurende dag werkte vader op het land en verbouwde groente. Maar in plaats van groente te verbouwen, begon hij overdag ook te drinken. Hij kwam zelfs 's avonds niet meer thuis. Karna zat thuis en wachtte op zijn vader om het avondeten klaar te maken. Maar papa kwam niet. Karna wachtte heel lang, maar ging uiteindelijk met een lege maag naar bed. Vaak viel hij huilend in slaap en wenste hij dat hij een vader en moeder had die van hem hielden.

In de ochtend zorgde hij voor de geiten. Als hij wakker werd nam hij de geiten van papa mee naar de weide. Vervolgens rende hij naar huis en at wat hij maar kon vinden als ontbijt, om daarna snel naar school te gaan. Na schooltijd ging hij naar huis en zorgde weer voor de geiten. De geiten waren zijn vrienden. Karna wilde wel dat hij ook andere vrienden had, want hij voelde zich erg alleen.

Een tante zag hoe Karna moest leven en had medelijden met hem. Zij woonde in een dorp in de buurt en kon niet voor hem zorgen. Ze had zelf twee kinderen. Maar ze bracht de situatie van de jongen onder de aandacht van de predikant van de Adventkerk. De predikant had ook medelijden met Karna. Hij vertelde de tante over een adventistisch weeshuis, waar kinderen zoals Karna verzorgd werden. Hij bood aan Karna daarheen te brengen. Dat vond tante wel een goed idee. Toen Karna over het plan hoorde, vond hij het ook een goed idee. Dan kreeg hij weer iedere dag te eten en kon hij misschien nieuwe vrienden maken. Zodra Karna aankwam bij het weeshuis, werd zijn leven helemaal anders. Hij maakte nieuwe vrienden en leerde God kennen. Hij leerde dat God een geweldige Vader is in de hemel die van alle mensen houdt. Niet lang geleden besloot Karna dat hij Jezus wilde dienen. 'Ik had nooit gedacht dat mijn leven zo zou veranderen,' zegt hij. 'Mijn leven is goed.' Karna is nu een gelukkige jongen. Hij heeft vrienden en hij heeft een Vader in de hemel die heel veel van hem houdt.

Een deel van het geld van dit kwartaal wordt gebruikt om een school te bouwen in Nepal waar kinderen zoals Karna onderwijs kunnen krijgen. Dank je voor een gulle gift aan het einde van dit kwartaal.

Ooit arm, nu rijk

Nepal, 3 februari

Asmita

Asmita van vijf jaar groeide op een arm gezin in Nepal. Haar ouders waren zo arm dat ze haar af en toe niet eens ontbijt, lunch of avondeten konden geven. Ze hadden niet genoeg rijst, aardappelen en groenten om haar te eten te geven. Soms had Asmita de hele dag honger en moest ze ook nog eens met een lege maag naar bed.

Haar ouders waren zo arm dat Asmita geen warme kleren had in de winter. In Nepal kan het in de winter heel koud worden en ligt er sneeuw op de heuvels en in de bergen. Er was geen geld voor een dikke jas, warme sokken en goede schoenen. Dus in de winter bibberde Asmita van de kou.

Op een dag vertrok Asmita's moeder van huis. Ze verliet haar en haar vader voor een andere man. Asmita was heel verdrietig. Ze zag haar moeder nooit meer.

Papa vond het helemaal niet leuk zonder vrouw, dus een paar maanden later trouwde hij met iemand anders. Asmita was heel blij dat ze weer een moeder had. Maar die blijdschap duurde niet lang. Haar nieuwe moeder had al twee kinderen en daar hield ze meer van dan van Asmita. En om het nog erger te maken, hield papa ook meer van zijn twee nieuwe kinderen dan van Asmita. Als er eten was, kregen de andere twee kinderen eerst te eten. Als het koud werd kregen de andere kinderen eerst warme kleren. Bovendien hoefden de andere kinderen geen klusjes in huis te doen. Maar Asmita moest wel hard werken van haar nieuwe moeder. Ze deed de afwas en hielp met eten koken. Ze deed erg haar best om haar nieuwe moeder te plezieren, maar die leek altijd wel boos op haar te zijn.

Toen Asmita acht jaar was, vertelde een buurtgenoot haar ouders over een weeshuis van de Adventkerk. Daar werden kinderen opgevangen die geen ouders meer hadden, of waarvan de ouders niet voor hen konden zorgen. Vader en moeder keken elkaar aan. Ze vonden het een aantrekkelijk idee. Zonder zelfs maar met Asmita te overleggen, stuurden ze haar naar het weeshuis.

De verhuizing was een beetje eng voor het meisje, maar ze paste zich snel aan aan het leven in het weeshuis. Ze vond het er leuk en was blij dat ze nu wel alle maaltijden te eten kreeg. Ze had zelfs warme kleren in de winter. Ze vond het fijn om naar school te gaan en iedere dag nieuwe dingen te leren. Voor die tijd kon ze lang niet altijd naar school gaan. Ze ging nu ook naar de kerk en dat vond ze fijn. Eerder ging ze nooit naar de kerk en ze had nog nooit van God gehoord.

Het is nu zes jaar later en Asmita is een gelukkig meisje. Ooit was ze arm, maar nu is ze rijk, want ze heeft Jezus leren kennen. 'Ik ben heel dankbaar dat mijn Vader in de hemel me hier gebracht heeft,' zegt ze. 'Als ik hier niet gekomen was, had ik God niet leren kennen en niet geweten wie mijn Verlosser is.' Ze doet goed haar best op school en hoopt dat ze later zelf kinderen in moeilijkheden kan helpen. 'Ik wil in de toekomst graag kinderen helpen die hetzelfde meemaken als wat ik heb meegemaakt,' zegt ze. 'Bid voor mij. Ik wil graag dat God mij gebruikt voor zijn doelen. Ik wil graag dat Gods wil wordt gedaan in mijn leven. Hartelijk bedankt voor jullie gebed.'

Een deel van het geld van de dertiende sabbat wordt gebruikt om een school te beginnen in Nepal, waar kinderen zoals Asmita les kunnen krijgen. Dank je voor een gulle gift op de dertiende sabbat.

Een thuis voor een jongen

Nepal, 10 februari

Sudip

Sudip van elf was bang toen zijn vader plotseling ziek werd en naar het ziekenhuis moest in Nepal. Wat was er mis met hem en wat zou er nu gebeuren? De dokter lette goed op vaders lever. Die werkte niet goed. Ook de nieren, longen en vaders hart gaven problemen. 'Dit ziet er niet goed uit,' zei de dokter. 'De organen van je vader werken niet goed omdat hij teveel alcohol drinkt.'

Vader werkte als bouwvakker en bouwde huizen. Maar hij had ook al heel veel alcohol gedronken tijdens zijn leven. Hij dronk als hij uit zijn werk kwam en als hij 's avonds op de bank zat. Soms dronk hij zelfs in de ochtend. De alcohol had zijn lichaam vergiftigd en nu zag het er slecht voor hem uit.

Sudip vroeg zich af wat er nu zou gebeuren, net als zijn moeder. Vader was de enige persoon in het gezin die geld verdiende. De dokter zei dat hij er alles aan deed om vader te helpen. 'We doen ons uiterste best,' zei hij. Maar de behandelingen hielpen niet. Vaders lever, nieren en longen stopten ermee en uiteindelijk stopte ook zijn hart ermee.

Het was een zwarte dag voor Sudip en zijn moeder toen vader stierf. Sudip huilde de longen uit zijn lijf, net als mama. De dagen gingen voorbij en het huilen stopte bij Sudip, maar mama bleef maar huilen. Ze maakte zich zorgen hoe ze Sudip te eten kon geven, hoe ze zijn schoolgeld en nieuwe kleren kon betalen. Sudip wist niet hoe hij zijn moeder kon helpen, hij was pas elf. Daarom huilde hij maar weer met haar mee.

Toen alles hopeloos leek, hoorde mama over een weeshuis waar arme kinderen konden wonen en leren. Het weeshuis werd geleid door zevendedagsadventisten uit Zuid-Korea. Mama had maanden eerder al eens over de adventisten gehoord en ze wilde toen naar een adventkerk gaan op sabbat. Maar vader had het verboden. Hij zei: 'Mijn vader was geen christen, mijn opa ook niet en onze voorouders ook niet. Wij zijn geen christenen. We aanbidden onze eigen god en we gaan niet naar een christelijke kerk.' Maar nu was vader dood. Het adventistische weeshuis leek de enige oplossing en mama liet Sudip ernaartoe gaan.

Het is nu twee jaar later en Sudip is een gelukkige jongen. 'Ik ben blij dat ik nu opgroei in een christelijk weeshuis,' zegt hij. 'Ik weet wie mijn Verlosser is en ik wil steeds meer over Hem te weten komen. Ik wil graag predikant worden en Hem de rest van mijn leven dienen.'

Sudip bidt iedere dag en dankt God voor zijn zegeningen. Iedere sabbat gaat hij naar de kerk, samen met zijn moeder. Maar sommige familieleden van zijn vader zijn daar erg boos over en proberen hen over te halen niet meer naar de kerk te gaan. 'Bid voor mijn familie,' zegt Sudip. 'Ik hoop en geloof dat ze op een dag God leren kennen. Dank je voor je gebed.'

Een deel van het geld van dit kwartaal wordt gebruikt om een school op te richten in Nepal, waar kinderen zoals Sudip onderwijs kunnen krijgen. Heel erg bedankt voor jouw extra bijdrage op de dertiende sabbat.

Vrede in een huis van blik

Nepal, 17 februari

Asmita

Asmita woonde in een klein huis van plaatijzer op een klein stukje land in een stadje in het oosten van Nepal. Er woonden vijf mensen in het huisje: papa, mama, oma, Asmita en nog een broertje. Veel mensen verbouwen hun eigen groente op het land rondom hun huis in Nepal. Maar het kleine stukje land bij het huis waar Asmita woonde was te klein om voldoende groenten te verbouwen voor iedereen. Daarom moesten papa en mama extra hard werken om iedereen te eten te kunnen geven. Papa en mama waren nooit naar school geweest, dus ze konden niet lezen en schrijven. Ze hadden nooit een opleiding gedaan voor bijvoorbeeld buschauffeur, loodgieter of onderwijzer. Daarom werkten ze met hun handen – dingen oprapen en wegzetten of verplaatsen. Soms sjouwden ze met stenen of groeven ze gaten. Andere keren planten ze groenten of oogsten die juist. Het was best moeilijk om dit werk iedere dag te doen. Na een lange dag werken waren papa en mama erg moe als ze thuis kwamen. Dan wilden ze ontspannen. Om dat te doen dronken ze alcohol.

Maar als papa en mama dronken, gingen ze ruziemaken en vechten. Hoe meer ze dronken, des te meer ze vochten. Hoe meer ze vochten, des te meer ze dronken. Al snel leek het of papa en mama alleen nog maar dronken en vochten. De burens hoorden het vechten en kwamen naar het huisje toe om te kijken of ze konden helpen. De leiders van het stadje kwamen om te helpen en zelfs de politie kwam langs en wilde helpen. Maar er veranderde niets. Papa en mama bleven drinken en vechten.

Op een dag vertrok mama. Ze was moe van al het drinken en vechten. Ze wilde een beter leven en verhuisde naar India om daar te werken. Asmita werd thuis achtergelaten. Nu waren er nog vier mensen over in het huisje. Nu mama weg was, was Asmita verantwoordelijk voor het huishouden. Ze maakte eten en ruimde op. Nu was ze ook bezig met dingen optillen, wegzetten en verplaatsen. Het was hard werken voor haar. Papa bleef maar drinken en dat was niet gemakkelijk, want als hij dronken was, was er geen vrede in het kleine huisje. Het leek wel of het leven nooit beter zou worden.

Oma begon op sabbat naar de kerk te gaan. Asmita had nog nooit van de kerk gehoord. Maar oma was blij als ze op sabbat uit de kerk terugkwam. Asmita vond het fijn dat ze haar oma zo gelukkig zag. Oma vertelde haar verhalen over de God in de hemel over wie ze had gehoord in de kerk. Asmita had nog nooit van deze God gehoord. Haar familie aanbad goden van steen en hout. Asmita vond de verhalen mooi.

Op een sabbat besloot ze met oma mee te gaan naar de kerk. Ze liet het huishouden voor wat het was, nam haar broertje bij de hand en zo gingen ze met z'n drieën naar de kerk. Andere kinderen heetten Asmita van harte welkom in de kindersabbatschool. Ze kreeg een grote glimlach van de leidster en Asmita wist meteen dat ze hier voortaan iedere sabbat wilde zijn.

Asmita is nu twaalf jaar en iedere week zingt ze liederen en zegt ze Bijbelteksten op in de sabbatschool. Ze is heel blij. Het leven is veel beter geworden nu ze God kent. Iedere sabbat vraagt Asmita aan haar vader of hij ook meegaat naar de kerk en ze bidt ervoor dat hij akkoord gaat. 'Ik denk dat papa zal stoppen met drinken als hij naar de kerk komt en dat we dan ook vrede in huis zullen hebben,' zegt ze.

Een deel van het geld van dit kwartaal helpt om een school op te richten in het oosten van Nepal, waar kinderen zoals Asmita onderwijs kunnen krijgen. Dank je voor een grote gift op de dertiende sabbat.

Papaja's als medicijn

India, 24 februari

Joylin

Joylin was zeven jaar en speelde met papa met blokken in de woonkamer in hun huis in India. Ze hield ervan om de gele, blauwe, groene en rode blokken op te stapelen en er hoge torens mee te bouwen. Vervolgens gaf ze een klap tegen de toren en keek hoe die in elkaar stortte. Terwijl papa en Joylin met de blokken speelden, vertelde hij haar verhalen over toen hij een kleine jongen was. Hij vertelde hoe hij vroeger met zijn broers en zussen speelde. Het was leuk om met papa samen te spelen. Maar Joylin voelde zich niet zo goed. Ze voelde een beetje warm, alsof ze koorts had. Ze was ook een beetje moe, maar ze wilde niet naar bed want het was veel te leuk om met papa te spelen.

Papa's telefoon ging. Hij luisterde even en keek toen heel serieus. Hij richtte zich tot Joylin. 'We moeten naar het ziekenhuis,' zei hij. Joylin wist niet wat er aan de hand was en ook niet dat het ernstig was. Een dokter uit het ziekenhuis belde dat zij opgenomen moest worden en dat ze onmiddellijk behandeld moest worden. Ze had knokkelkoorts. Knokkelkoorts is een ziekte die je krijgt door een muggenbeet. Het is niet moeilijk om de ziekte te behandelen als je er snel bij bent. Maar de dokter had eerder niet gezien dat Joylin knokkelkoorts had, dus nu was het belangrijk dat ze zo snel mogelijk behandeld werd.

Papa belde met mama voor hulp en ze pakte snel een koffer met kleding, medicijnen en eten in. Er gingen een heleboel papaja's, kiwi's en rauwe bieten mee. Joylin hield niet van papaja, ze vond het rode fruit afschuwelijk, net als rode bieten trouwens. Maar ze hield wel van de zoete groene kiwi's. Mama pakte papaja's, kiwi's en bieten in omdat de dokter had gezegd dat dit een goed medicijn was voor Joylin. Toen alles ingepakt was gingen ze in de auto op weg naar het ziekenhuis.

Joylin voelde zich niet op haar gemak toen ze in het ziekenhuis kwamen. Er kwamen allemaal mensen naar haar toe die ze niet kende en de geur van het ziekenhuis vond ze niet prettig. Iemand deed een infuus in haar arm en dat deed pijn. Vervolgens legde een verpleegster haar in een ziekenhuisbed en bracht haar naar de afdeling. Joylin keek eens om zich heen en begreep niet waarom ze hier was. Ze zag kinderen die er veel zieker uitzagen dan zij. Mama zag dat ze in de war was en probeerde haar te bemoedigen. 'Je bent sterk,' zei ze.

Joylin moest zes weken in het ziekenhuis blijven. Mama gaf haar heel veel papaja's en bieten te eten. Dat wilde ze niet, maar het moest. Ze trok haar neus op en slikte ze door in de hoop dat ze niets zou proeven. Ze at ook een heleboel kiwi's. Die vond ze veel lekkerder, lekker zoet. Jammie.

Mama en een tante bleven om beurten bij Joylin. Er kwamen ook veel mensen uit de kerk op bezoek, die met haar baden. Soms verveelde ze zich. Maar ze was nooit alleen. Eindelijk kwam de dag dat ze naar huis mocht. Ze was blij, want ze had er genoeg van om de hele tijd maar in datzelfde bed in diezelfde kamer te liggen. Toen ze thuiskwam was daar een nicht van haar om haar te verwelkomen met heerlijke rode granaatappels. Joylin was blij dat het geen papaja's waren. Granaatappels vond ze lekker.

Joylin is inmiddels veertien jaar en ze houdt nog steeds niet van papaja's, ook al weet ze dat die geholpen hebben om haar beter te maken. Ze zegt dat God haar echt beter gemaakt heeft. 'God heeft mij genezen,' zegt ze. 'Ik was toen nog te jong om dat te beseffen. Maar naarmate ik ouder werd en God beter leerde kennen, wist ik dat Hij het was die mij heeft genezen. Hij is een grote genezer.'

Een deel van de collecte op de dertiende sabbat wordt gebruikt om een kerk te bouwen in de buurt van Joylins school in Bengaluru, een stad in India. De school van Joylin staat op het terrein van het Lowry Adventist College en nog een aantal andere adventistische scholen. Dank je dat je een extra gift wilt geven op de dertiende sabbat.

Fiets in de kreukels

India, 2 maart

Judah

Judah liep meestal naar de kerk. Hij was vlakbij, maar vijf minuutjes lopen. Zijn ouders liepen vaak met hem mee. Maar op een dag, terwijl hij stond te wachten op zijn ouders, had hij een briljant idee. Hij ging met de fiets naar de kerk. Papa en mama wilden niet dat hij dat deed omdat de kerk zo dichtbij was en omdat ze bang waren voor ongelukken. Maar Judah vond het heerlijk om te fietsen. Het was een prachtige gele fiets met een zwarte band erover. 'Als ik nu ga, merken ze er niets van,' dacht hij. Hij dacht er niet over wat er zou gebeuren als papa en mama de fiets bij de kerk zagen staan. Hij wilde gewoon fietsen.

Judah ging naar buiten en duwde zijn fiets heel zachtjes naar de poort. Eenmaal buiten sprong hij op zijn fiets. Hij voelde zich opgewonden en besloot dat hij heel snel naar de kerk zou fietsen. Hij ging zo snel als hij kon. Hij snapte er niets van waarom zijn ouders niet wilden dat hij op de fiets naar de kerk ging. De weg liep in een rechte lijn omhoog naar de kerk. Hij hoefde niets eens een bocht om. Daar was toch niets gevaarlijks aan?

Terwijl Judah zo snel als hij kon de heuvel op fietste werd hij snel moe. Hij stopte even bij een kruispunt om op adem te komen. Op dat moment hoorde hij het geluid van een zware motor. De motorrijder probeerde niet eens te stoppen, hij reed veel te snel. Op het moment dat Judah stopte ramde de motorrijder hem. De fiets lag helemaal in de kreukels. Judah voelde zich wel goed en keek hoe het met de motorrijder ging. Die droeg geen helm en zijn hoofd bloedde. Toen Judah al het bloed zag, werd hij bang. 'Als hij doodgaat, moet ik naar de gevangenis,' dacht hij. 'Als ik naar de gevangenis moet, vermoorden mijn ouders mij.'

Er kwamen burens aanrennen. Sommigen gaven de motorrijder water. Iemand anders waste zijn hoofd en vroeg hoe hij zich voelde. Toen vroeg iemand aan Judah hoe hij zich voelde. 'Met mij gaat het goed,' zei hij. Toen hoorde hij de burens discussiëren over wie het ongeluk had veroorzaakt. Sommigen vonden dat het Judahs schuld was, terwijl anderen dachten dat de motorrijder de schuldige was. Iemand rende naar het huis van Judah om zijn ouders in te lichten. Zijn vader kwam mee en hielp de menigte op afstand te houden. 'Waarom was je ongehoorzaam?' vroeg hij Judah. De jongen zei niets. 'Als er iets met jou gebeurt, wat moeten mama en ik dan beginnen?' Judah liet zijn hoofd hangen. 'Sorry,' zei hij.

Zijn vader raapte de kapotte fiets op en droeg hem naar huis. Onderweg kwamen ze mama tegen. Eenmaal thuis baden papa, mama en Judah met elkaar. 'Dank U Heer, dat U mijn zoon gered heeft,' bad papa.

Vervolgens behandelde mama Judahs wonden en zei dat hij verder in orde was. Die nacht werd Judah echter wakker met pijn in zijn arm. De volgende dag werd in het ziekenhuis duidelijk dat hij zijn elleboog gebroken had. Het was pijnlijk, maar na een tijdje ging het beter. De motorrijder werd ook weer beter.

Na het ongeluk mag Judah niet meer fietsen totdat hij zestien jaar is. Hij is nu dertien en het voelt als een hele lange tijd om te wachten. Iedere keer als hij naar de kerk loopt denkt hij aan het ongeluk. Hij wenste dat hij gehoorzaam geweest was. Hij mist zijn fiets, maar is ook blij dat God hem beschermd heeft. Het had veel slechter af kunnen lopen. Iedereen die naar de kapotte fiets kijkt zegt: 'God heeft je gered.'

Met een deel van het collectegeld van dit kwartaal wordt een kerk gebouwd bij Judahs school in Bengaluru, een stad in India. De school van Judah is op het terrein van het Lowry Adventist College. Dank je voor een gulle gift.

De hele dag bidden

India, 9 maart

Jennifer

Jennifer is twaalf jaar en woont in het noorden van India. Ze houdt heel erg van bidden. Zodra ze opstaat begint ze met bidden. 'Dank U Jezus, voor de goede nachtrust.' 'Dank U voor een nieuwe dag.' Jennifer bidt in het Hindi, haar moedertaal. 'Zegen mij deze dag. Zegen ook mijn oom en tante, mijn neefjes en nichtjes en de burens. En zegen vooral papa en mama. Amen.'

Bij het ontbijt bad ze: 'Lieve Jezus, zegen het eten. Amen.' Vervolgens at ze gretig haar ontbijt van rijst, linzen en brood. Jennifer heeft geen broertjes en zusjes en meestal eet ze haar ontbijt met mama, want papa eet later. Toen ze klaar was om naar school te gaan bad ze opnieuw: 'Lieve Jezus, zegen de dag. Help me bij het leren en help me te onthouden wat ik heb geleerd voor de overhoring van vandaag. Amen.' Toen pakte ze haar rugzak met de boeken voor wiskunde, Engels, maatschappijleer, Sanskriet en schrijven. Ze had ook pennen, potloden, schriften en een lunchtrommel bij zich.

Op school verzamelden 450 kinderen zich in de aula voor de ochtendwijding. Jennifer is vaak degene die het gebed leidt en dat deed ze ook vandaag. Alle lessen werden gegeven in het Engels en dus bad ze nu ook in het Engels. 'Onze Vader in de hemel,' zei ze en pauzeerde toen, zodat alle kinderen haar konden nazeggen. 'Laat iedereen U eren.' Met elkaar zeiden ze het hele gebed op. 'Laat uw nieuwe wereld komen. Laat op aarde uw wil gedaan worden, net zoals dat in de hemel gebeurt. Geef ons vandaag het eten dat we nodig hebben. En vergeef ons wat we fout gedaan hebben, want wij hebben ook andere mensen hun fouten vergeven. Help ons om nooit tegen u te kiezen. En bescherm ons tegen de macht van het kwaad. [Want u bent koning, u regeert met grote macht, voor altijd. Amen.]'¹

Om één uur maakte Jennifer haar lunchtrommel open in de klas en bad: 'Lieve Jezus, zegen het eten. Amen.' Dat deed ze opnieuw in het Engels, want ze kreeg de hele dag al les in het Engels. Vervolgens at ze haar lunch van kool, bloemkool, aardappelen en brood. 's Middags had ze de test van wiskunde. Ze bad: 'Lieve Jezus, help me herinneren wat ik heb geleerd, zodat ik een goed cijfer haal.'

Thuis bad papa voor het avondeten. Hij at samen met mama en Jennifer de maaltijd van rijst, strooikaas en groenten. Jennifer vond het fijn als haar vader bad. 'Goede God, zegen alstublieft dit eten,' zei hij dan in het Hindi. 'Zegen de handen die het klaargemaakt hebben. Zegen degenen die het voedsel voor ons verbouwd hebben en schenk ons gezondheid als we het eten. Amen.'

Voor het slapengaan bad Jennifer met papa en mama tijdens de avondwijding. 'Schepper van hemel en aarde, wij danken U dat U bij ons was in deze dag,' zei Jennifer in het Hindi. Vervolgens bad ze voor het gezin, de burens, familie en een goede nachtrust.. daarna kroop ze onder haar dekbed en sloot haar ogen. Het was een goede dag geweest waarbij ze de hele tijd met Jezus in gesprek was.

Een deel van het collectegeld op de dertiende sabbat wordt gebruikt om een nieuwe school te bouwen voor Jennifer en de andere leerlingen. Dat is in Anni, een stad in India. De 450 leerlingen komen nu samen in een oud gebouw dat nog door een oude zendeling uit Duitsland is opgericht in 1976. Dank je dat je mee wilt helpen om Jennifer en haar schoolgenoten een nieuw gebouw te geven.

---

¹ Matteüs 6:9-13, BGT

sEen unieke naam

India, 16 maart

Kalvin

Op Kalvins eerste dag op zijn nieuwe school zag iedereen dat er iets was dat anders was aan hem. Calvin zat stil en luisterde aandachtig terwijl de andere kinderen praatten en schreeuwden. Maar dat was niet wat de aandacht van de leerkracht ving. Het was zijn naam. Calvin was geen gebruikelijke naam in India. Het is een christelijke naam.

Aan het begin van de les vroeg de leerkracht aan iedere leerling om zich voor te stellen. Toen het Kalvins beurt was, zei hij met een grote glimlach: 'Ik heet Calvin.' De leerkracht keek verbaasd. 'Waarom heet jij Calvin?' vroeg hij. 'Omdat ik christen ben,' zei hij. Toen was de meester nog verbaasder. Er waren wel meer christelijke kinderen op school, maar die hadden gewoon Hindinamen. De meester vond het een mooie naam en iedere keer als hij Calvin zag, sprak hij hem aan bij zijn naam. Het was geen gewone naam in India en de meester vond de klank ervan leuk. 'Hallo Calvin, hallo Calvin,' iedere keer opnieuw. En Calvin vond het ook leuk. Hij lachte als de meester zijn naam noemde.

Al snel kenden ook de andere leerkrachten Kalvins naam en wisten ze dat hij een christen was. Ook zij groetten hem steeds bij zijn naam. 'Hallo Calvin, hallo Calvin.'

Hoe was Calvin aan die naam gekomen? Toen hij werd geboren vroegen zijn ouders aan de predikant om hem een naam te geven. In India vinden mensen uit christelijke gezinnen het vaak een goed idee als de predikant hun kind een naam geeft. 'Laten we hem Calvin noemen,' zei de predikant.

De naam Calvin komt van een beroemde christelijke theoloog met de naam Johannes Calvijn. De predikant gaf Calvin ook nog een tweede naam. Hij zag dat het een blijde baby was, dus gaf hij hem ook een bijnaam. 'Laten we hem ook Joy (blijdschap) noemen,' zei hij. In India hebben alle jongens een naam en een bijnaam. Dus vanaf die dag was de bijnaam van Calvin 'Joy'.

Toen hij oud genoeg was, ging hij naar een adventistische school. Hij begon in de kleuterklas en bleef er tot het einde van groep acht. Daar leerde hij stil te zitten en respect te tonen. Toen hij van school ging was hij verdrietig. Hij kon niet langer naar de adventistische school omdat er geen hogere klassen meer waren. Nu moest hij naar een openbare middelbare school en daar was het dat de leerkracht op de eerste dag alle namen van de kinderen vroeg.

Kalvin is nu de enige persoon met die naam op school. Hij is ook de enige met de bijnaam Joy. Op school is hij een getuige. De leerkrachten noemen hem bij zijn naam en herinneren zich daardoor dat hij een christen is. Zijn vrienden noemen hem Joy als ze hem zien. Ze herinneren zich dan dat Calvin vol vreugde zit.

Maar zijn namen zijn niet het enige getuigenis. Zijn handelingen zijn dat ook. De leerkrachten zien het christelijke in Calvin door zijn aandacht en respect. Zijn vrienden zien zijn vreugde doordat hij altijd lacht. 'Het voelt goed de enige Calvin op school te zijn en de enige Joy,' zegt hij. 'Ik ben een blijde christen.'

Een deel van het collectegeld op de dertiende sabbat wordt gebruikt om een nieuwe school te bouwen in Anni, een stad in India. De oude school van Calvin is oud en werd gebouwd door een Duitse zending in 1976. Dank je dat je mee wilt helpen om die nieuwe school mogelijk te maken.

Een echt moeilijk examen

India, 23 maart

Kashish

Kashish is pas dertien jaar maar ze leert al een van de oudste talen in de wereld. Ze leert Sanskriet aan een adventistische school in het noorden van India.

Sanskriet is de oude taal van India. Niemand weet precies hoe oud de taal al is, maar er zijn aanwijzingen dat de taal al werd gebruikt 1500 jaar voordat Jezus werd geboren. Tegenwoordig moeten alle kinderen in India Sanskriet leren omdat het Hindi en veel andere talen in India erop gebaseerd zijn. Maar Sanskriet is een moeilijke taal om te leren. De woorden zijn lastig om uit te spreken. De manier waarop een woord wordt uitgesproken hangt af of er een punt boven, onder of aan het einde van het woord staat. Je moet dus goed opletten waar de punt staat om te weten hoe je het woord uitspreekt. Er zijn niet veel mensen die nog Sanskriet spreken. Meestal zijn het alleen Hindoestaanse priesters die het gebruiken als ze verzen opzeggen bij religieuze rituelen.

Kashish komt uit een adventistisch gezin. Ze kende helemaal geen Sanskriet totdat ze het op school moest leren. Het was moeilijk! Voordat ze een belangrijke toets in Sanskriet moest doen, werd Kashish ziek. Ze moest voor haar toets leren, maar ze had koorts en ze kon nauwelijks op haar benen staan. In bed voelde ze zich ook niet beter en ze kon alleen maar denken aan dat lastige examen dat eraan kwam. Ze besloot te bidden. 'Vader in de hemel, maak me alstublieft snel beter,' bad ze. 'Help me om voor het examen te slagen en een goed cijfer te halen morgen. Amen.' Direct na haar gebed voelde ze zich beter. Ze pakte haar lesboek en begon te leren zo goed als het ging. Ze keek ook naar de aantekeningen die ze in de les gemaakt had. Ze kon nog niet zo goed leren, alleen een beetje. De volgende ochtend voelde Kashish zich goed genoeg om naar school te gaan. Maar ze was ook nerveus want ze wist dat ze nog niet klaar was voor haar toets. Voordat ze van huis ging bad ze tot God voor hulp. Op school kreeg Kashish van de leerkracht een vel papier waar allerlei vragen opstonden in het Sanskriet. Ze keek goed naar de vragen en waar de punten stonden bij de woorden, eronder, erboven of aan het eind. Ze knipperde en keek nog eens goed. Ze kon haar ogen niet geloven. De vragen op het papier waren precies datgene wat ze de vorige dag geleerd had. Ze wist alle antwoorden. God had naar haar gebed geluisterd! Kashish was natuurlijk heel blij. Een uur later had ze alle antwoorden ingevuld en leverde haar examen in. Twee dagen kreeg ze het resultaat terug. Ze had een heel goed cijfer gehaald, een negen. Kashish lachte.

Na deze ervaring wil Kashish andere jongens en meisjes aanmoedigen om toch vooral te bidden. 'Er is kracht in het gebed,' zegt ze. 'Ik had ooit een toets in het Sanskriet, een heel moeilijke taal om te leren en ik was er niet klaar voor. Ik kon me niet goed voorbereiden, maar ik bad en dankzij God haalde ik toch een goed cijfer.'

Een deel van het geld van de dertiende sabbat van dit kwartaal wordt gebruikt om een nieuwe school te bouwen voor Kashish en de andere leerlingen in Anni, een stad in India. De 450 leerlingen van de school krijgen nu les in een oud gebouw dat in 1976 door een Duitse zendeling is gebouwd. Het gebouw is dringend aan vervanging toe. Dank je dat wilt helpen om Kashish en haar klasgenoten een nieuw gebouw te geven.

Dertiende sabbat: Een school die je laat lachen

India, 30 maart

Amira

Toen Amira zes jaar werd, zocht haar vader naar een goede school voor haar. Hij wilde niet dat Amira naar zomaar een school zou gaan, maar hij wilde haar naar de beste school in de buurt sturen. Maar ja, waar vond hij die? De vraag hield papa bezig tijdens het ontbijt, op zijn werk en bij de kapper. 'Weet jij een goede school waar ik mijn dochter heen kan sturen?' vroeg hij aan de kapper. 'Stuur haar naar de adventistische school, die is goed,' zei de kapper. Papa had nog nooit van die school gehoord. Hij was geen christen, maar hij was opgegroeid met een andere wereldreligie. Toch was hij onder de indruk van de suggestie van de kapper en hij besloot Amira aan te melden op de adventistische school.

Amira vond het er geweldig. Iedere dag kwam ze thuis met verhalen over Jezus. Ze zong de christelijke liederen die ze er leerde en ze vertelde papa de verhalen uit de Bijbel. Ook leerde ze hem bidden. Het beviel papa wel wat Amira allemaal leerde op school. Maar hij was het meest onder de indruk van Amira's blijdschap. Hij had haar nog nooit zo gelukkig gezien. Eerder keek ze vaak sip, maar nu lachte ze de hele dag. Papa wenste dat hij net zo gelukkig kon zijn als Amira, maar hij voelde zich niet goed. Hij had vaak pijn in zijn maag en dat maakte hem verdrietig. Amira zag dat papa niet net zo gelukkig was als zij. Dat wilde ze natuurlijk wel graag en daarom had ze een idee.

'Kom naar mijn school,' zei ze tegen papa. 'Iemand daar kan voor je bidden.' De volgende keer dat papa Amira naar school bracht ging hij mee naar binnen. Zou er iemand voor hem bidden? In de buurt van Amira's klas zag papa de penningmeester van de school. Een penningmeester helpt bij het bijhouden van het geld. 'Wilt u voor mij bidden?' vroeg papa. Dat deed de penningmeester graag. Hij vroeg God of hij aan papa een goede gezondheid en blijdschap wilde geven. Na het gebed vertelde de penningmeester het verhaal aan de predikant en die nam weer contact op met papa om met hem de Bijbel te bestuderen. Zo begon een regelmatige Bijbelstudie. Papa was verbaasd wat hij allemaal leerde over Jezus. Amira had hem al wel dingen verteld, maar nu las hij dingen die hij helemaal niet wist.

'Heb je dit je hele leven al geweten?' vroeg hij aan de predikant. 'Ik zou willen dat ik dit allemaal jaren eerder al geweten had.' Papa werd steeds blijer en lachte veel meer. Hij en Amira lazen nu samen de Bijbel en gingen al snel ook samen op sabbat naar de kerk. Misschien waren ze wel de meest blijde papa en dochter van India. Maar mama was niet zo blij. Zij kende Jezus niet en ze wilde Hem ook niet leren kennen. Zij behoorde tot een andere wereldreligie en wilde niet dat papa en Amira de Bijbel lazen en naar de kerk gingen. 'Stop met Bijbellezende en naar de kerk gaan,' zei ze. Papa wist niet wat hij moest doen. Mama bleef klagen en de maagpijn van papa werd erger. Adventistische vrienden namen hem mee naar het ziekenhuis en zorgden daar voor hem. De dokter zei dat papa geopereerd moest worden.

Er gebeurde iets bijzonders terwijl papa op de operatie wachtte. Hij lag in bed en zag Jezus in een droom. Hij had nog nooit zo'n vriendelijk en mooi gezicht gezien. Papa werd er helemaal vredig en kalm van. 'Wees niet bang, ik ben bij je,' zei Jezus in de droom. Papa zag ook de predikant in de droom en hij begreep dat het een goede man was die hem dichterbij Jezus bracht.

Na de operatie had hij nog een droom. Deze keer zag hij dat Jezus bemoedigend naar hem lachte. Daarna twijfelde papa niet meer, hij wilde Jezus volgen. Toen mama dat nieuws hoorde, werd ze heel boos. Ze was zo boos dat ze in een andere kamer ging slapen. Terwijl hij alleen in bed lag, kon papa niet slapen. Hij vroeg zich af of hij de goede beslissing had genomen door Jezus te volgen. Toen leek het wel alsof Jezus in de kamer kwam. Papa zag Hem niet, maar het was alsof Hij binnenkwam en papa aanraakte op zijn schouder. Hij voelde zich vredig en besloot dat hij Jezus zou volgen, wat er ook gebeurde. Toen mama zag dat papa vastbesloten was, werd ze rustiger. Ze herinnerde zich dat de adventisten hadden geholpen met de verzorging in het ziekenhuis en ze besloot dat het goede mensen moesten zijn. Toen de Adventkerk gratis medische hulp aanbood, besloot ze voor het eerst om mee te gaan naar de kerk. Daar was ze onder de indruk van de mensen. Ze zag dat ze vriendelijk en liefdevol waren en ze was niet meer boos op papa en Amira.

Papa bidt nu dat mama ook Jezus gaat volgen. Ook Amira bidt hiervoor, want allebei willen ze dat mama net zo gelukkig is als zij. Papa is blij dat hij Amira naar de adventistische school heeft gestuurd en Amira is er ook blij mee. Het heeft hun leven veranderd en ze geloven dat het ook het leven van mama zal veranderen. Ze vinden het de meest blijde school ooit!

Dank je voor het geld dat je vandaag geeft. Het helpt mee om het evangelie te verspreiden in Nepal en India. Zeven van de tien projecten hebben te maken met adventistische scholen zoals die van Amira. Geef gul.